

Метелик і гусінь

Сергій Пилипенко

Метелик-вродник залетів в садочок
Поласувати медом всмак
На липових квітках.
А на листочках
Гусінь плазувала
І жерла їх помалу,
Перетворяючи на сито.
Метелик гордовито
Очима скинув і всміхнувся:
"Тю, почвари! Мов гадюки...
Я збувся б розуму з розпуки,
Коли б хоч трохи був подібний
До цих тварин, нарід нездібний
До нашого життя,
До почувань вознеслих,
До прагнення буття
На взірець сил небесних.
Геть звідсіля щосили,
Щоб не вкаляти крила,
Такі чудові,
Прозорі, гарні, кольорові..."
"Гаразд! — метелика перепинила
Одна слухачка, —
Ти — вродник, я — брудначка.
Але чи ти забувся,
Що в шкіру отаку,
Погану і гидку,
І ти колись горнувся?
Тепер спанів та — задаваться,
Немов в тобі не наша праця?
То що ж? Пишайсь на славу,
А я помалу
В собі знов сили творчої зберу
І віри йому,
Що прийде час,
Коли вже нас
Метелики облишать зневажати

І, стрівши, нам скажуть: мати!"